

Modig hyllning till en av de största

Yvette Eklund imponerade när Emmylou Harris hyllades under den digitala festivalen Från Malmö.

Foto: Skärmdump

KULTUR OCH NÖJE

RECENSION

MALMÖ

ralph.bretzer
ralph.bretzer@skd.se

PREMIUM

Man måste beundra modet. Om du frågar mig tillhör Emmylou Harris min livstids största vokalisterna oavsett genre. Hon har mer än ett dussin grammyawards under bältet, har spelat in några av världens bästa duetter tillsammans med tidigare samarbetspartnern Gram Parsons och har ständigt omgett sig med musiker av yppersta klass.

Efter Parsons död spelade hon in och turnerade med Elvis kompband, hade egna kompbandet Hot band (med bland andra Rodney Crowell på gitarr) och senare Buddy Miller-ledda Spyboy. Det har alltid varit världsklassmusiker på varje position. Ibland sätter jag på hennes debutplatta Gliding bird, inspelad före genombrottet tillsammans med Parsons och innan hon till fullo funnit sitt uttryck, bara för att påminna mig själv om att hon faktiskt är mänsklig.

Det är då tufft att gå ut och tolka henne och göra det i samma kosmiska americana-format som hon plockade upp från Gram Parsons och gjorde till sitt eget; inte fullt ut country men inte heller fullt ut rock, med en god dos soul och folk i mixen. Det är tufft att tolka en sångerska som inte förefaller ha satt en ton fel på fem decennier.

Skåningarna Cicci Landén, Yvette Eklund och (från Kanada inflyttade) Jennifer Saxell gör det med den äran, får man ändå säga, på den digitala musikfestivalen Från Malmö, där artister med skånsk anknytning spelar på stadens klubbar, i det här fallet Folk å Rock, för en publik på coronasäker hemmaplan.

Emmylou Harris i Oslo 2015.

Foto: Cornelius

Foto: Poppe

Det är inte ett felfritt framträdande och jag kan tycka att det hade varit intressant om man valt att fjärma sig lite från ursprungsversionerna. Harris själv har inte varit rädd att bredda sitt sound. När jag såg henne under tidigt 00-tal med Spyboy var det till exempel en väldigt funkig rytmsektion som gav ett ytterligare djup till musiken.

En yngre stämman hade också varit intressant för att få fram hela Harris register. Nu är det tre sångerskor från samma generation och det blir därmed en aspekt av sångerskan som vi till största delen får. Jag kan också sakna material från den delen av Emmylou Harris karriär som sångerskorna själva är i ålder med, inte minst som det är en del av hennes karriär där hon började ta steget fram som låtskrivare och inte "bara" uttolkare av andras låtar. Visst, "Boulder to Birmingham", som hon skrev efter Parsons allt för tidiga död, är en odödlig klassiker, men att hoppa över "Red dirt girl" är snudd på tjänstefel och det finns fler pärlor jag saknar (Ingen "Going back to Harlan"? Ingen "Deeper Well"?).

Jennifer Saxell och Cicci Landén. Förutom Folk å Rock är KB, Nöjesteatern, Babel och Grand är med på Från Malmö.

Foto: Skärmdump

Med det sagt bjuder Landén, Eklund och Saxell på en trevlig kväll framför tv:n (som naturligtvis hade varit ännu trevligare om man hade fått se det på plats tillsammans med ett hundratal andra glada människor som velat släppa en tår i sitt ölglas).

Kanadafödda Jennifer Saxell gör en knäckande fin och sargad tolkning av Hickory Wind, en låt som en blott 22-årig Gram Parsons skrev under tågresa i mitten av 60-talet men som hade kunnat vara en folksång från tidens gryning. Cicci Landén träffar helt rätt i Bruce Springsteens Tougher than the rest. Hon har precis rätt röst för den låten, i skärningspunkten mellan rockklös och folkton. Mest imponerar dock Yvette Eklund som lyckas sätta sin egen prägel på materialet. Hennes tolkning av Bluebird wine får mig att ta en djup klunk av rödvinet framför tv:n och utbrista i ett: "hell yeah!"

FAKTA

Cicci Landén, Yvette Eklund och Jennifer Saxell med band

Livestreamad konsert från Folk å Rock under den digitala festivalen Från Malmö.

Betyg: 3